

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/89/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119326698
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6119326698.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom N. X, XXX XX W., proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom X. I. X/A, XXX XX Z. - mestská časť M. W., v konaní o zaplatenie 1.440,64 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/32/2019-55 zo dňa 15. januára 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/32/2019-55 zo dňa 15. januára 2020 p o t v
r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.440,64 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal proti žalovanému zaplatenia istiny 1.440,64 Eur a nároku na náhradu trov konania, na tom skutkovom tvrdení, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovaného došlo ku škode na vozidle poškodeného. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru, priloženú v prílohe, ktorú si tento uplatnil na náhradu u žalovaného. Oznámením o poistnom plnení, priloženom v prílohe, žalovaný oznámil poškodenému šetrenie udalosti tak, že neuznal uplatnenú výšku v plnom rozsahu. Poškodený následne uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla a uvedenú skutočnosť oznámil žalovanému. Keďže žalovaný nereagoval na výzvu žalobcu špecifikovanú ako upomienku, bol nútený uplatniť si nárok podanou žalobou.

2. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu sp. zn. 12Up/853/2019 zo dňa 26.07.2019, poukázal na to, že žalobca mal v žalobe presne špecifikovať skutočnosti a dôkazy, o ktoré opiera svoj návrh, t.j. presne špecifikovať údaje o akú škodovú udalosť ide, kto bol poškodený, údaje zmluvy o nájme, vystavenej faktúry, zmluvy o postúpení pohľadávok a pod.. Žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Zo skutkového stavu, ktorý potvrdzujú dôkazy vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok,

ktorý spočíval v neuhradenej faktúre č. 190062 zo dňa 08.02.2019. Poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu, čo preukazuje aj faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. Nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, nakoľko uvedenú pohľadávku pred jej cesiou poškodený neuhradil. V danom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka. Zároveň nemohlo dôjsť ani k vzájomnému zápočtu, pretože ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálné následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Žalobca nie je preto aktívne vecne legitimovaný. Poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo 20/2007 z 29.01.2008. O nedovolenosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka ide aj vtedy, ak svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo zákon obchádza. Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom urobeného právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon neodporuje síce výslovnému zneniu ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákon dodržaný nebol. Vzhľadom na to, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky mal byť neexistujúci predmet postúpenia, takýto právny úkon je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný.

3. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku na základe výsledkov vykonaného dokazovania za aplikácie ust. § 4 ods. 1, 2 písm. b), § 11 ods. 7, 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 442 ods. 1, § 443, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, dospel k záveru, že žalobe žalobcu je nevyhnutné vyhovieť.

4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 08.01.2019 o 12.30 hod. došlo v obci Rabča k dopravnej nehode dvoch motorových vozidiel zn. BMW X3, EČV: NO 041CF a zn. Jeep Grand Cherokee, 3,0CRD, EČV: 7T6 1101. Poškodené vozidlo Jeep Grand bolo vo vlastníctve V. N., bytom K. XXX/X, T. - ČR, ktoré viedol vodič Z. W., bytom M.. XXX a bolo poistené v poisťovni Kooperativa Vienna Insurance Group, ČR a vozidlo škodcu BMW X3, ktorého vlastníkom bol W. Z., M. XXX, viedol vodič - O. W., bytom M.. XXX a ktorého prevádzkou spôsobil jeho vodič škodovú udalosť, bolo poistené u žalovaného. Jej následkom došlo k poškodeniu vozidla Jeep Grand Cherokee 3,0CRD, EČV: 7T6 1101 (ďalej len „poškodené vozidlo“), a to jeho prednej časti - pravej strany vozidla, prednej nápravy pri cúvaní. Škoda spôsobená na poškodenom vozidle si vyžadovala opravu v autoservise a uskutočnila sa v MOTOR - CAR Žilina, s.r.o., so sídlom Rosinská cesta 8446/5, 010 08 Žilina, za ktorú poškodený uhradil podľa fa. č. 11511900572 vystavenej 14.03.2019 sumu 10.515,48 Eur. Poškodený ako nájomca dňa 21.01.2019 uzavrel so žalobcom ako prenajímateľom Zmluvu o prenájme vozidla č. 39/37, na základe ktorej si prenajal na dobu od 21.01.2019 do 10.02.2019, motorové vozidlo - LAND ROVER DISCOVERY, EČV: BL081NH za dohodnuté denné nájomné v sadzbe 147,60 Eur. Žalobca ako prenajímateľ fakturoval nájomné za prenájom náhradného vozidla na základe Zmluvy o prenájme vozidla č. 39/37 nájomcovi - poškodenému V. N., bytom K. XXX/X, T. - B., faktúrou č. 190062 nájomné vo výške 2.318,40 Eur za obdobie od 21.01.2019 do 10.02.2019, t.j. nájomné za 21 dní v sadzbe 92 Eur denne bez DPH, keď z faktúry vyplýva aj rozdiel v počte najazdených kilometrov (počiatočný stav km 45 622 a koncový stav 46 945 km). Z faktúry vystavenej autoopravovňou zároveň vyplýva, že oprava trvala do 14.03.2019, pričom poškodený mal prenajaté náhradné vozidlo do 10.02.2019, t.j. poškodený mal prenajaté vozidlo takmer o jeden mesiac menej než bola nevyhnutná oprava poškodeného vozidla. Žalovaný listom zo dňa 23.04.2019 oznámil žalobcovi vybavenie predmetnej poistnej udalosti, ktorej šetrenie uskutočnil 18.04.2019 tak, že žalobcovi poukázal poistné plnenie vo výške 877,76 Eur, keď fakturovanú sumu za nájom vozidla ponížil o sumu 1.440,64 Eur bez odôvodnenia. Ešte predtým (v deň skončenia nájmu - 10.02.2019) žalobca ako postupník uzatvoril s poškodeným ako postupcom Zmluvu o postúpení pohľadávky z nájomného vzťahu vo výške 2.318,40 Eur (nárok na úhradu odplaty za postúpenie s nárokom žalobcu na úhradu nájomného), čo postupca oznámil žalovanému jeho listom označeným ako postúpenie pohľadávky zo dňa 10.02.2019, z ktorého dôvodu žalovaný čiastočne plnil poistné plnenie na účet uvedený v oznámení.

5. Okresný súd vykonaným dokazovaním mal za zistené, že poistenec žalovaného spôsobil škodu na vozidle právneho predchodcu žalobcu - V. N., K. XXX/X, XXX XX T. - B.. Žalovaný časť škody predstavujúcej nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného motorového

vozidla vo výške 877,76 Eur uhradil. Neuhradená zostala časť nároku na náhradu nákladov za nájom vo výške 1.440,64 Eur, pričom krátenie tejto náhrady žalovaný neodôvodnil. Žalovaný pritom žiadnym spôsobom nepreukázal, že by bol dôvod na krátenie poistného plnenia. V konaní nebolo zistené, že by k vzniku týchto nákladov došlo bezdôvodne, resp. neoprávnene alebo by nesúviseli s poškodením vozidla, v dôsledku jeho poškodenia poisťovcom žalovaného pri poistnej udalosti. Žalobca preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady na požičanie náhradného motorového vozidla, účelne za celú dobu nájmu náhradného motorového vozidla (nesporná skutočnosť) podľa Zmluvy o prenájme vozidla č. 39/37 zo dňa 21.01.2019. K zapožičaniu tohto vozidla bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú sám nespôsobil, ale do ktorej sa dostal. Z uvedených dôvodov súd uznal opodstatnenosť žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody, predstavujúceho aj časť náhrady nákladov za poskytnutie náhradného vozidla vo výške 1.440,64 Eur a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

6. Pokiaľ išlo o námietku k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu okresný súd uviedol, že žalobca v konaní preukázal, že škoda v uplatnenom rozsahu poškodenému reálne vznikla, na základe dohody o započítaní podľa čl. 5 Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10.02.2019. Podľa tejto dohody zanikli vzájomné pohľadávky zmluvných strán tejto dohody, pohľadávka poškodeného voči žalobcovi podľa čl. 4 zmluvy o postúpení pohľadávok (odplata za postúpenie pohľadávky) a pohľadávka žalobcu voči poškodenému z titulu nájomného zo Zmluvy o prenájme vozidla č. 39/37, čo žalobca preukázal Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 10.02.2019. V zmysle ust. § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dohodou účastníkov možno započítaním vyrovnáť aj pohľadávky uvedené v ods. 1 a 2.. Vzájomným započítaním - dohodou podľa zmluvy o postúpení pohľadávok v čl. 5 v spojení s čl. 4, došlo k zániku vzájomných pohľadávok zmluvných strán zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalobca teda platne nadobudol pohľadávku poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov v súvislosti so vznikom škody vzniknutej následkom poistnej udalosti. Postúpenie pohľadávky bolo súdu preukázané listinným dôkazom - Zmluvou o postúpení pohľadávky. V súlade s ust. § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu. Okresný súd nezistil dôvod, na základe ktorého by Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 10.02.2019 mala byť absolútne neplatná. Len pre úplnosť uviedol, že už zo samotného oznámenia o poistnom plnení vyplýva, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorej platnosť žalovaný namietal, nemôže byť sporná, keďže sám žalovaný vo svojom rozhodnutí o ukončení likvidácie poskytol žalobcovi na jeho účet čiastočné poistné plnenie - 877,76 Eur. Ak by mal žalovaný akékoľvek pochybnosti o postúpení predmetnej pohľadávky, nepoukázal by krátené poistné plnenie na účet žalobcu.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia o veci samej.

8. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu v podaní zo dňa 03.03.2020. Ako dôvody odvolania poukázal na ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, keďže mal za to, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný považoval rozsudok okresného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše arbitrárný. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie okresného súdu nie je presvedčivé, na základe zdôvodnenia za aplikácie ust. § 220 ods. 2 tretia veta CSP. Žalovaný poukázal na to, že žalobca nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitímovaný. Poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre, z čoho vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Žalovaný poukázal na ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že ak poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzavrieť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, pretože túto pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla, ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo však bolo v rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka. K úhrade faktúry za nájomné nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v zmluve o postúpení, tak ako to uviedol okresný

súd. Zo zmluvy o postúpení jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky, podľa názoru žalovaného neexistujúcej a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálne následne nemohla vzniknúť pohľadávka na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Podľa žalovaného žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt v danom súdnom spore. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. Predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi, t.j. neexistoval predmet postúpenia, preto takýto právny úkon bol podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka zjavne absolútne neplatný. Žalovaný ďalej namietal, že okresný súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou, v ktorej súvislosti poukázal na záver vyjadrený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017. Žalovaný žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

9. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom zástupcu v podaní zo dňa 05.05.2020 (č.l. 72-74 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Podotkol, že naďalej zotrváva na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách. Tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj tvrdenia o neexistencii uplatnenej pohľadávky, považoval za neopodstatnené. Okresný súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku okresného súdu v otázke namietanej aktívnej legitímácie žalobcu je zrozumiteľné a správne, v ktorej súvislosti odkázal na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/30/2019 - 147 zo dňa 25.04.2019 a na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 43Cob/54/2019 - 124 zo dňa 13.06.2019. Tiež poukázal na to, že postupovaný bol nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Považoval za nesprávne a zavádzajúce tvrdenie žalovaného, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky je napokon zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu, ako postupníka. Uvedené potvrdzuje predložené oznámenie o poistnom plnení, z ktorého nepochybne vyplýva, že žalovaný svojim konaním sám potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu už v rámci likvidácie poistnej udalosti. Keďže zo strany žalovaného bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je totiž súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Túto skutočnosť napokon obsahuje aj samotné usmernenie členov SKP č. 17/2002, z ktorého žalovaný vychádza pri šetrení poistných udalostí. K namietanej arbitrárnosti a svojvôle súdu prvej inštancie poukázal na základné princípy CSP a rozhodnutia, na ktoré žalovaný odkázal vo svojom odvolaní, ktoré uvádzajú, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. To, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom súdu riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

10. K namietanej absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky žalobca uviedol, že skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Uvedené zastrešuje jeden dokument, a to predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o neexistencii predmetnej pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka sú preto neopodstatnené. Poškodený má v zmysle zákona o PZP nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla). Dlžníkom tak v tomto prípade je práve žalovaný a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení

pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Rovnako tiež odkázal na ďalšie rozhodnutia odvolacieho súdu v skutkovo a právne obdobných veciach (sp.zn. 9Co/86/2019 zo dňa 27.06.2019, sp.zn. 10Co/316/2018 zo dňa 20.06.2019, sp.zn. 6Co/148/2019 z 21.08.2019, sp.zn. 10Co/103/2019 z 26.09.2019, sp.zn. 6Co/23/2019 zo dňa 21.08.2019, sp.zn. 6Co/122/2019 z 21.08.2019, sp.zn. 6Co/79/2019 zo dňa 25.09.2019, sp.zn. 10Co/182/2019 zo dňa 26.09.2019). Podľa žalobcu nie je možné hľadiť na skutočnosť vzniku škody tak formalisticky, že poškodený neuhradil predmetnú faktúru, dokým nedošlo k fyzickému prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do majetkovej sféry žalobcu (prenajímateľa). Neexistuje predsa rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej spore. Obdobný názor môžeme nájsť aj v iných rozsudkoch Krajského súdu Žilina, konkrétne 11Co/174/2019 - 163 zo dňa 24.09.2019, 11Co/203/2019 - 113 zo dňa 24.09.2019, 5Co/111/2019 zo dňa 26.11.2019, 9Co/30/2019 zo dňa 25.04.2019, 6Co/122/2019 zo dňa 21.08.2019, 11Co/214/2019 zo dňa 29.10.2019, či uznesení Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/163/2019 z 27.08.2019.

11. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tak Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/145/2017 dôsledne neodlíšil omeškanie so splnením peňažnej povinnosti podľa § 1 ods. 2 zákona o PZP od omeškania so splnením nepeňažnej povinnosti poisťovateľa zakotvanej v § 11 ods. 8 zákona o PZP. Podľa rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019, ukončenie prešetrovania žalovaného, aj keď so záverom, že neposkytne poisťné plnenie, ktoré vykonal v lehote stanovenej v § 11 ods. 6 citovaného zákona, ho nezbavuje zodpovednosti za oneskorené plnenie, ktorého splatnosť je stanovená v § 11 ods. 7 citovaného zákona na uplynutie 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. V danom prípade, keď si žalobca ako právny nástupca poškodeného priamo uplatnil právo na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. proti poisťovni, nie je namieste aplikovať ust. § 11 ods. 7 po spojke alebo, pretože v tomto prípade je poisťovňa stranou konania a nie je dôvod jej preto doručovať ešte následne právoplatné rozhodnutie o výške náhrady škody. Uvedené platí pre prípady, keby poisťovňa stranou sporu nebola a povinnosť plniť by jej vyplývala z právneho vzťahu k poisťníkovi, ktorý bol stranou sporu. Nestotožnil sa žalobca s odvolacou námietkou žalovaného, že oznámením o odmietnutí poisťného plnenia splnil podmienku v zmysle § 11 ods. 6 písm. b) citovaného zákona, ktorá ho v zmysle § 11 ods. 8 citovaného zákona zbavuje povinnosti platiť úroky z omeškania, nakoľko ide o špeciálnu úpravu platenia úroku z omeškania vo vzťahu k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Otázka splatnosti poisťného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 citovaného zákona. Pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t. j. neposkytne poisťné plnenie v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo popri poisťnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ust. § 11 ods. 8 citovaného zákona upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 citovaného zákona, t. j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poisťnej udalosti, avšak nezbavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V prípade prijatia výkladu žalovaného by nebolo možné v prípade uplatnenia si poisťného plnenia priznať v takomto konaní úrok z omeškania. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poisťné plnenie prenášala na poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti. Pre úplnosť žalobca dal do pozornosti § 153 a § 154 CSP s tým, že žalovaný sa v priebehu konania do ukončenia dokazovania vôbec nevyjadril k opodstatnenosti uplatnených úrokov z omeškania a za týmto účelom neposkytol súdu prvého stupňa žiadne dôkazy. Naproti tomu až v odvolacom konaní poukázal na viac ako rok staré rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré muselo byť žalovanému známe už predtým.

12. Žalobca všetky námietky žalovaného v odvolaní považoval za neopodstatnené a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a súčasne žiadal priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

13. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 18. mája 2020 bolo vyjadrenie žalobcu doručené žalovanému prostredníctvom zástupcu (doručenka na č.l. 80 spisu), s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť, ktorú možnosť žalovaný v lehote určenej okresným súdom a ani k momentu rozhodovania krajského súdu nevyužil.

14. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania na základe odvolacích dôvodov žalovaného a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

15. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/89/2020-84 zo dňa 16.07.2020, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 22.09.2020 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

16. Primárne krajský súd vzhľadom aj k rozsahu vyvolaných súdnych sporov medzi žalobcom a žalovaným poukazuje na ustanovenie § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu sú odvolacie dôvody žalovaného v tejto veci vyjadrené v ním podanom odvolaní zo dňa 03.03.2020. Pokiaľ žalovaný nevykvalifikoval iné odvolacie dôvody než tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom odvolaní zo dňa 03.03.2020, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetom odvolania žalovaného. Inými slovami, ak žalovaný v odvolaní zo dňa 03.03.2020 nerozporoval iné skutočnosti, závery prijaté okresným súdom, napríklad vzťahujúce sa k výške uplatnenej pohľadávky, tak potom ani krajský súd nemal daný zákonný priestor k tomu, aby pri absencii takýchto odvolacích dôvodov žalovaného podrobil posudzovaniu závery okresného súdu, viažuce sa k výške priznanej pohľadávky žalobcu. Ak nie je odvolateľom vyjadrený odvolací dôvod, potom ani krajský súd nemá daný zákonný podklad, aby vyjadril závery k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, bez toho, aby osobitne bolo pristupované k tomu, čo v rámci zadaných odvolacích dôvodov sa stalo predmetom konania, posudzovania a rozhodovania odvolacieho súdu. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podáva odvolanie, ktorá odvolacími dôvodmi vymedzuje, čo v záveroch prijatého napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie rozporuje a len to sa môže stať predmetom zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak sú súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nerozporuje, tak zákonite tieto bez ďalšieho sa nemôžu stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) ust. § 379 CSP. Krajský súd považoval za potrebné uvedené vyjadriť nielen vzhľadom k prebiehajúcim viacerým súdnym sporom medzi žalobcom a žalovaným, ale aj z dôvodu, že sa poukazuje bez ďalšieho na prijaté rozhodnutia odvolacieho súdu, bez poznania a diferencovania rozsahu a dôvodov odvolania, ktorými je krajský súd ako súd odvolací viazaný, a to všetko za rešpektovania právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania.

17. Za aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP krajský súd posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a medziach odvolacích dôvodov žalovaného. Ak žalovaný nepoužil v rámci podaného odvolania iné argumenty, než len tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom odvolaní, tak následne Krajský súd v Žiline ako súd odvolací mal zákonný priestor sa zaoberať len tými argumentmi, ktoré mali charakter kvalifikovaného odvolacieho dôvodu.

18. Jedným z odvolacích dôvodov žalovaného bola námietka, že rozsudok okresného súdu, jeho odôvodnenie nezodpovedá ust. § 220 ods. 2 tretia veta CSP, keď odôvodnenie rozsudku okresného súdu nie je podľa názoru žalovaného presvedčivé. Tento odvolací dôvod žalovaného krajský súd nevyhodnotil ako relevantný. Po oboznámení sa s rozsudkom okresného súdu, jeho odôvodnením je nevyhnutné konštatovať, že toto má náležitosti vyžadované ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd jasným a dostatočným spôsobom vysvetlil závery svojho rozhodnutia, a to nielen skutkové, ale aj právne. Zo strany okresného súdu v napadnutom rozsudku boli dané odpovede na všetky podstatné okolnosti

sporovej právnej veci, ktoré boli v konaní pred okresným súdom namietané. Už je rozhodovacou činnosťou nielen Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR ustálené, že pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia súdu stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo sporovej strany na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Rozsudok okresného súdu nie je nesprávny, nezákonný, ani arbitrárny, tak ako to namietal žalovaný v odvolaní. Opätovne krajský súd považuje za potrebné poukázať na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý za protiústavné a arbitrárne považuje len tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchyľne od veci samej alebo aj extrémne nelogické, so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, o ktorý prípad tu v danej sporovej právnej veci nešlo (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 476/2017 - 14 zo dňa 1. augusta 2017). Krajský súd na základe rozsahu odvolacích dôvodov a odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu nezistil, že by závery súdu prvej inštancie boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a zo záverov okresného súdu nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení právnych predpisov (poznámenáva krajský súd v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa žalovaný v rámci ním podaného odvolania a vyjadrených odvolacích dôvodov nestotožňuje so závermi okresného súdu, sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporovej strany konania, vrátane jej dôvodov a námietok.

19. Okresný súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany v rozsahu, ktorý postačoval na konštatovanie, že žalovaný dostal odpoveď na všetky podľa neho vyjadrené podstatné okolnosti prípadu. Krajský súd vzhľadom k uvedenému poukazuje na to, že mal v rámci svojho konania spôsobilý predmet posudzovania, hodnotenia, a to rozsudok okresného súdu s náležitosťami odôvodnenia, ktoré vyžaduje ust. § 220 ods. 2 CSP.

20. Ani v odvolacom konaní na základe vymedzených odvolacích dôvodov žalovaného zo dňa 03.03.2020 neboli rozporované okolnosti, že dňa 08.01.2019 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle Jeep Grand Cherokee 3,0CRD, EČV: 7T6 1101, ktorého vlastníkom v čase dopravnej nehody bol poškodený - V. N., ktorá škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. Nebolo sporné, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného motorového vozidla u žalobcu v zmysle Zmluvy o prenájme vozidla č. 39/37 zo dňa 21.1.2019, po dobu opravy poškodeného vozidla, po skončení ktorého nájmu bola žalobcom vystavená poškodenému V. N. faktúra č. 190062, na celkovú sumu 2.318 Eur. Ďalej nebolo sporné, že žalovaný podľa Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 23.04.2019 poskytol poistné plnenie v sume 877,76 Eur. Predmetom sporu sa preto stal rozdiel medzi uplatneným poistným plnením 2.318,40 Eur mínus žalovaným vyplateným plnením v celkovej výške 877,76 Eur, t.j. 1.440,64 Eur. Práve tento rozdiel neuhradeného poistného plnenia žalovaným tvoril predmet súdneho sporu a vo vzťahu k tomuto nároku žalobcu smerovali odvolacie dôvody žalovaného v tom, že žalobca nebol v danom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaným, pretože ho Zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá dňa 10.2.2019 s poškodeným V. N., k uplatňovaniu tohto nároku neoprávňovala, keďže žalovaný bol toho názoru, že zmluva o postúpení pohľadávky nie je v súlade s ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka a takýto právny úkon je podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný, ak poškodený V. N. predstavoval z titulu uzavretej zmluvy o nájme náhradného motorového vozidla dlžníka žalobcu, a tým nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného V. N. na žalobcu, pretože uvedenú pohľadávku žalobcu voči poškodenému V. N. tento poškodený žalobcovi pred cesiou neuhradil, t.j. pohľadávka tu nevznikla a v uvedenom prípade podľa žalovaného malo dôjsť k postúpeniu záväzku poškodeného - V. N., ktorý v zmysle faktúry žalobcu predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Žalovaný ďalej namietal, že podľa zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že táto najskôr smerovala k cedovaniu pohľadávky, podľa žalovaného neexistujúcej a až následne došlo k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného - V. N. a žalobcu, t.j. poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, preto túto postúpiť na žalobcu nemohol a kauzálna nemohla vzniknúť pohľadávka na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie.

21. Krajský súd uvádza, že s týmto odvolacím dôvodom žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z titulu námietky k zmluve o postúpení pohľadávky sa nestotožňuje. Vyplýva to nielen zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi, ale aj zo samotného obsahu a zmyslu nároku poistného plnenia. Krajský súd sa nestotožňuje s námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tom, že poškodený V. N. nebol majiteľom pohľadávky a ani v tom, že by neexistoval predmet postúpenia, keď podľa žalovaného predmetom mala byť pohľadávka poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Krajský súd k nerelevantnosti tohto odvolacieho dôvodu žalovaného upriamuje pozornosť na Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 10.2.2019, uzavretú medzi žalobcom a poškodeným V. N.. Predmetom zmluvy o postúpení bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému z titulu poistného plnenia, súčasťou ktorej uplatnenej pohľadávky, ktorá sa stala predmetom postúpenia, bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou, ktorá sa stala dňa 08.01.2019 na vozidle Jeep Grand Cherokee 3,0CRD, EČV: 7T6 1101. Predmetom postúpenia preto bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému, a to pohľadávka z poistného plnenia, ktorá sa skladá aj z nákladov na nájom náhradného motorového vozidla, inými slovami ide o nárok poškodeného voči žalovanému ako poisťovní, t.j. predmetom postúpenia bola pohľadávka, čo zodpovedá ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predmet postúpenia je vyjadrený zmluvnými stranami zmluvy o postúpení pohľadávky v čl. 1.. To, že predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10.2.2019 bola pohľadávka poistného plnenia, t.j. pohľadávka poškodeného voči žalovanému, vyjadril v podstate aj sám žalovaný, ak v liste zo dňa 23.04.2019 (č.l. 15 spisu) v Oznámení o poistnom plnení kvalifikuje túto poškodeným postúpenú pohľadávku ako pohľadávku poistného plnenia, pozostávajúcu z nákladov za použitie náhradného motorového vozidla. Nemožno sa preto stotožniť s argumentáciou žalovaného v tom, že by poškodený - V. N. nepostupoval pohľadávku, ktorú mal, resp. že by predmetom postúpenia bol neexistujúci predmet postúpenia, prípadne, že by predmetom postúpenia bol záväzok poškodeného V. N. na zaplatenie nájmu a nákladov spojených s nájmom žalobcovi z titulu užívania náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bol nárok - pohľadávka z titulu poistnej udalosti, ktorý nárok v podstate žalovaný aj čiastočne plnil, a tým potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Predmetom postúpenia bola pohľadávka na poistnom plnení pozostávajúca z nákladov za použitie náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla, kedy vo vzťahu k tejto postupovanej pohľadávke poškodeným - dlžníkom bol žalovaný. Ak k úhrade nájomného poškodeným V. N. voči žalobcovi došlo formou započítania, čo je jeden zo spôsobov zániku záväzku, resp. spôsob úhrady, tým vznik a existencia škody bola preukázaná, ak sa zmluvné strany Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10.2.2019 dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo navzájom započítavajú. Dlžníkom z nároku na poistné plnenie nebol poškodený, tak ako to tvrdil žalovaný v odvolaní, keďže vo vzťahu k tomuto nároku na poistné plnenie, ktorý bol predmetom zmluvy o postúpení, dlžníkom je žalovaný, ktorá pohľadávka nároku na poistné plnenie ak sa stala predmetom zmluvy o postúpení, tak nie je možné konštatovať neexistujúci predmet postúpenia, ale to, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 10.2.2019 mala spôsobilý predmet postúpenia a ide o platný právny úkon.

22. Krajský súd v zhrňujúcich záveroch dodáva, že z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným vyplynulo, že predmetom postúpenia bol nárok poškodeného voči poisťovní, súčasťou ktorého nároku na poistné plnenie bola náhrada nákladov za prenájom vozidla a nákladov spojených s týmto prenájomom, ktorý poistný nárok poškodeného bol postúpený na žalobcu. Poškodený bol veriteľom, pretože mal pohľadávku voči poisťovní z titulu poistnej udalosti, a to v náhrade nákladov za prenájom vozidla, ktorú postúpil žalobcovi, a preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že by Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 10.2.2019 bola neplatná, resp. že by odporovala ust. § 524 a nasl. ustanovenia Občianskeho zákonníka v tom, že by predmetom postúpenia mal byť dlh poškodeného voči žalobcovi z titulu nájmu náhradného vozidla. Nie je na mieste odvolací argument žalovaného, že predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10.2.2019 bolo postúpenie nie pohľadávky, ale záväzku poškodeného V. N., ktorý podľa faktúry vystavenej žalobcom predstavuje práve pohľadávku žalobcu, pretože zvyrazňuje krajský súd to, že predmetom postúpenia bola pohľadávka poškodeného na poistné plnenie a túto postupovanú pohľadávku nemožno zamieňať so záväzkom poškodeného, ktorý vznikol zo samostatného zmluvného vzťahu v súvislosti s nájmom náhradného motorového vozidla.

23. Iné odvolacie dôvody zo strany žalovaného v ním podanom odvolaní neodznali, preto na základe uvedených zhodnotení a záverov bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne

rozhodnutie v spojení aj so závislým výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, ktorý výrok osobitne odvolacími dôvodmi žalovaného nebol napadnutý, avšak ako výrok závislý od výroku vo veci samej bol rovnako potvrdený ako vecne správny.

24. Len na doplnenie k odvolacej námietke žalovaného, že okresný súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou a k vyjadreniu žalobcu k tejto námietke považuje odvolací súd za potrebné poukázať na návrhom na vydanie platobného rozkazu žalobcom vymedzený nárok (č.l. 5-7 spisu), ktorým sa domáhal zaplata „...„druh nároku“- istina - výška istiny 1.440,64 Eur a trov konania, teda predmetom tak upomínacieho konania, ako aj konania pred súdom prvej inštancie sa nestal a nebol nárok na zaplata príslušenstva, t.j. úroku z omeškania, čo vyplývalo i z výroku I. napadnutého rozsudku a jeho odôvodnenia. Z uvedeného potom táto odvolacia námietka žalovaného, ako i tvrdenia žalobcu v písomnom vyjadrení k tejto časti boli zhodnotené ako bez významu a nedôvodné.

25. Krajský súd vo vzťahu k svojim zhodnoteniam a záverom uvádza, že pokiaľ rozvinul svoju argumentáciu pri vysporiadaní sa s odvolacími dôvodmi žalovaného, tak tento jeho postup bol v súlade podporne aj s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2011 zo dňa 25.04.2012, z ktorého vyplýva, že ak sa odvolací súd stotožní so závermi okresného súdu (poznávaná krajský súd, viažu sa len k odvolacím dôvodom žalovaného), tak nedochádza k porušeniu zákona, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť rozhodnutia okresného súdu a navyše rozviedol tiež vlastnú argumentáciu.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov konania rozhodne okresný súd samostatným uznesením za aplikácie ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.